

Szerkesztőségi iroda:
Rimaszombat, Losonezi-utca 24.
sz. a. Ide intézendő a lap szel-
lemi részét érdeklő minden köz-
lemény és levelezés.

Bérmertetlen levelek nem fo-
gadtatnak el.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:
Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉT VASÁRNAPJÁN.

Kiadó-hivatal:
R.-szombat, Losonezi-utca 24.
sz. **Rábely Miklós** könyvnyom-
dájában. — Ide intézendők a
kiadó-hivatalt illető előfizetési
pénz-, hirdetmény-, nyiltér- és
felszólamlások.

Hirdetési díj:
Egy négy hasábas petitsor tér-
fogata 5 kr.
Bélyegdíj: minden beiktatás
után 30 kr.

Nyiltér:
Egy sor 20 kr.

Előfizetéseket elfogad: A „Gömör-Kishont“ kiadó-hivatala Rimaszombat Losonezi-utca 24. sz., nemkülönben minden hazai postahivatal. — Az előfizetéseket legelőzserűbben posta-
utalvány útján eszközölhetők. — **Hirdetéseket** csupán a kiadó-hivatal vesz fel.

Rimaszombat, 1882. február 11.

Ha nemzetgazdászati viszonyainkat éber figyelemmel kísérjük, s ha figyelembe vesszük azon tényezőket, melyek nekünk magyaroknak, mint tulajdonképpen földmivelő népnek jövedelmét képezik, — s ezt folyton növekedő szükségleteinkkel párhuzamba állítjuk: úgy fogjuk találni, hogy jövedelmünk semmiképp sem képes fedezni azon nélkülözhetlen kiadásokat, melyeket az idő viszonyai a nemzetet alkotó egyes rétegektől különbség nélkül megkívánanak. S nem lehet esodálkozunk azon, ha egyesek visszakívánják azon időket, midőn rólunk a külföld még mitsem tudott, midőn anyagi szükségleteink fedezése után tekintélyes többlet mutatkozott a kunyhóban és palotában, a hivatalnok és napszámos hajlékában egyaránt, — ha olykor-olykor panasza nyílnak ajkaink a követelmények túlzottsága miatt, mely házi budgetünkben az egyensúlyt oly sokszor megzavarja.

Igen, mert míg gazdagságunk tudatában pilantásaink a külföldig el nem értek, míg mi boldog semmit nem tevésben szenderegünk, az idő kereké egyet fordult; s mikor szemünket felnyitottuk, akkor láttuk; hogy mennyire el vagyunk maradva a külföld művelt népeitől sok tekintetben.

Csak hogy míg a szellemi téren természetes józan eszünk segítségével nemesak utolértük a külföldet, sőt sok, műveltségével díszkedni szerető szomszédot megelőztünk, — addig gazdasági tekintetben, lehet mondani, hogy földmivelő közönségünk, meg a haza termékenyebb vidékein is, messze el van maradva.

Ennek oka az, hogy köznépnél a megsokkottak elhagyása, — még ha káros sőt ártalmas is az, — egyesek kivételével majd nem lehetetlen. Megesudálják a tapasztaltabb gazda által hason kö-

rülmények között elért roppant különbséggel bíró eredményt, meghallgatják még pedig áhitattal a földbirtokos, lelkész, körjegyző szóval a műveltebbnek a földmivelésre vonatkozó utasításait, de csak azért, hogy mielőbb elfelejtsék mondván: „az apám is ekként szántott-vetett, ekként ápolta szarvas marháit, lovait; sertéseim még azon fajból valók, melyeket ő nevelt s mégis megtudott élni kényelmesen s nem szorult arra, hogy mástól kölcsönt vegyen fel“ stb. stb.

Nem ezélem ezuttal az ország egyes vidékeinek gazdasági viszonyaira kiterjeszkedni, mert ez lapunk körét felülmúlja, hanem egyszerűen megyénk gazdasági viszonyaira, a gazdasági egyetnek ezélszerűségére akarom felhívni közönségünk figyelmét.

Igen jól tudjuk, mert hiszen minden évben, sőt minden országos vásár alkalmával tapasztalhatjuk, hogy népünk azon része, mely kiválóan földmivelés és baromtenyésztéssel foglalkozik, valódi rabló gazdaságot üz, — a mennyiben a földmivelést illetőleg nem fordít kellő gondot a talaj termőképességének fokozására, — a baromtenyésztés terén pedig — daczára az országos intézkedéseknek — idejét és erejét a legnagyobb rész nem jövedelmező állomány ápolására vesztegeti, minek következtében sem egyik, sem másik forrásból jövedelmét fokozni nem képes.

Pedig azt tudjuk, hogy szükségleteink napról napra szaporodnak, az apai birtok a fiak közt megosztva, ezeknek kiadásait, — mert hát itt sem maradhatnak el az apától, — nem bírja s következik az adósság csinálás, — mely a számos pénzintézet s az ezekben összehalmozott tőke miatt felette könnyű, mit, ha még fölötté terméketlen év nem következik is be, elébb-utóbb tönkretűnés követ.

Ennek kikerülését s a rabló-gazdálkodásnak

tényleges kiirtását tüzte feladatává gazdasági egyesületünk, melynek lelkes tagjai korán átlátták a veszélyt, mely népünket fenyegeti; — sőt kiterjesztették figyelmüket arra is, hogy a mennyiben 5—10, sőt 50 hold föld sem képes más jövedelmiforrás hiányában egy családot — különösen ha az népe-sebb — fenntartani: fokozzák megyénk területén a jövedelmi forrásokat; s azok, kiknek eddig egyedüli foglalkozásuk a földmivelés és baromtenyésztés volt, a mellett, hogy az elsőre kellő utasításokkal szolgálnak, az utóbbira nézve pedig nemes és jövedelmezőbb állományról gondoskodnak, találnak másnemű tisztességes munkát is, mely egyrészt az egyes vidékeken ijesztő mérvben növekedő tivornyától elvonja, másrészt pedig kívánt jutalommal biztatja népünket.

Köztudomású dolog, hogy megyénk gazdagsága kiválóan nyers anyagokban áll, melyek eddig alig számba jöhető árért — mert „az Isten adta“ — került a külföldi piacra. Ügyesség és csekély munka után földolgozva került vissza, s nem gondoltuk meg, hogy azon sétabot, melyet jó drágán vásároltunk, a bérczeinkről került ki; hogy azon köedény s porcellán, melyből eszünk mint nyers anyag lábaink alatt feküdt, — de hiányozván bennünk a képesség, az anyaföld áldásait értékesíteni, legalább az azt megillető mérvben nem tudtunk.

Mindezeket segíteni a gömörmegyei gazdasági egyesület feladata, s hogy ennek ügybuzgalma eddig is nem közönséges eredményt hozott létre, daczára a közönyösségnek, melylyel nálunk a köznépek csaknem minden újítást fogad, — bizonyítják a dob-sinai köcsiszoló, a rimaszombati faragó tanműhelyek. S hogy jövőre még több-több ezélszerű ujjítást hoznak létre, s hogy a népben a képességet fokozni s a megyénk területén nagy mennyiségben

T Á R C Z A.

A fehér ezár.

(1877.)

Hidegen mosolyog a hold
A fehér ezár halványabb lesz; —
Sápadt arczán mély barázdá,
Mint láthatlan kézzel ása
A megcsalt lelkiismeret.

Halkan megtelik a szoba
Láthatatlan szellemekkel.
Mindenki ajk azt susogja:
„Nyugalmad örökre oda“
— Fehér arczon — sötét bünjel.

Kit felemelt a sors keze,
Hogy milliók atyja legyen:
Millióknak lett gyilkosa, —
Mindent, mi szent letiporva . . .
— Halvány arcz, — sötét kebel.

És e kebel égő pokol,
Hol a bün fátylói égnek.
„Elnyomott jog, kiottott vér
Egre kiált büntetésér“, . . .
— Pényes pokol . . . sötét lélek!

Csatlós.

A szem fegyverei.

Természettudományi apróság ifj. Hegyessy Sándortól.

Ha a tudományos vizsgálódások s a természet szépségeinek szemléltetése közben még most is ősapánk szemreire volnánk utalva: el nem képzelni a szives olvasó, mennyi ismerettel s most már mintegy fel sem tűnő, figyelmet alig ébresztő, sőt még kevéssel ezélszint részint esodálatot, részint megbotránkozást, s különösen a czéhibeli tudósok közt általános hatótát keltett eszmével volnánk szegényebbek. Szegény öreg Gallilei nem oly rég vásárolta meg életét erős meggyőződése eltagadásával. Koppertnek se m oly régen élt, s még sem érthette meg, hogy saját szemével láthassa világrendszere legerősebb bizonyítékait, a Merkúr és Vénus negyedeit, melyeknek állítólagos nem létezése volt legerősebb érve elleneinek.

No de mik is azok a fegyverek, fogná mondani az olvasó, ha együtt beszélgetnénk, mert az idő pénz.

Tehát nem mások azok, mint pár darab üveg vagy

éreztkör, réz- vagy fecsövekbe foglalva. Kezdjük születésük szerint. Első a telescop, mely megint kétféle, u. m. refractor és reflector.

1608-at irtak, mikor Lippershey János middelburgi szemüveg készítő rájött, hogy egy kétszer domború lenesét a tárgy felé fordítva, egy kétszer homorú pedig a szemhez illesztve, nagyítva látjuk a tárgyakat, de ily uton csak kis nagyítás jöhet létre, mert a szemlenesét a tárgylensé gyútávján belül kell tartani, hogy kép jöjjön létre. Gallilei, ki ezen eszközt először csillagászati ezélokra használta, nem is alkalmazhatott erősebb, mint 30-szoros nagyítást. Kepler a kétszer homorú szemlenese helyett kétszer domború vett, s így már erősebb nagyításokat alkalmazhatott, a nagyítást a Kepler-féle eszköznél, ugyanis a tárgy és szemlenese gyútávjá közti viszony határozza meg, s mennél nagyobb a tárgy-lensé gyútávjá, és mennél kisebb a szemlenesé, annál erősebb a nagyítás. Teszem egy 6 párisi hüvelyk átmérőjű lenese gyútávjá lehet 72 párisi hüvelyk, ehhez alkalmazva egy hüvelyk gyútávu szemlenesét, a nagyítás 72-szeres, $\frac{1}{4}$ hüvelyknél 288-szoros. Így lehet kombinálni a leneseket s erős és gyenge gyútávu lenesekkel tetemesen erősíteni a természetadta látást. Mily szép intés ez a természetől arra, hogy a gyenge társulása segíti elérni az erősnek a kitűzött célt, az egyesülés biztosítja tehát az eredményt s nem az elszigetelt erő.

Descartes Christ Perykliens tovább fejlesztve a felfedezést, szép eredményeket értek el, de az első távesők hibáját nem tudták kiküszöbölölni, t. i. a táveső képei szivárvány színekben ragyogtak; e színek pedig a mily szépek, ép oly nagy mértékben zavarják a táveső képeknél a részletek éles kidomborodását. Már pedig a csillagász kíváncsi, s nem elégszik meg avval, hogy lássa Saturnus esodás, gyűrűs csillagát, de tudni ohajtja azt is, hány darabból áll ezen gyűrű, milyen az égi test színe, ninesenek-e rajta foltok, melyek mozgása után a tengely körüli forgás volna lemérhető; de ezen kérdésekre a színekkel elárasztott távesőn látott kép nem ad feleletet.

Sokáig uralkodott a nagy Newton elmélete által erősített vélemény, hogy a színszórást az üvegeknél eltüntetni nem lehet, úgy hogy Mersen javaslatára Gregory 1674-ben a tárgylensé helyett nagy gyútávu homorú éreztkört alkalmazván, Hooke segítségével megalkotta az első reflectort, ez már nem mutatott szivárvány színeket. Majdnem egyidejűleg Newton is 1672-ben állított elő, Mersen eszméje után indulva, ily műszert.

Igy jöttek létre a mult században a csillagászati műszerek e mastodoutjai, különösen Pleuschel vitte készítésü-

ket nagy tökélyre. nagyításukat 7000-szeresig fokozván; jelenleg Rone és Lanell hatolnak az éj mélységeibe ily műszerekkel. Hogy fogalmat nyerjen szives olvasóm egy ily műszer nagyságáról, tekintsük Rone műszerész méreteit, e homorú tükör 1 és 8-tized méter átmérőjű, sulya 7600 font, gyútávjá 17 méter, a cső 17 méter hossz mellett 13200 fontot nyom, két fal közé van helyezve, tehát délköri eszköz, mert csak a délkör vonalára lehet irányozni, s Herschel rendszere szerint fuont Wien reflector, azaz a cső végéről a szemlenesén át, a tükör felé, tehát a vizsgálandó tárgynak háttal fordulva kell észlelni, a képek ugyanis az által, hogy a tárgytükör kissé oldalt van helyezve, nem pedig függőlyesen a cső tengelyére, a cső szélén jelennek meg, a vizsgálandó feje pedig ily nagy dimenzióju tükörtől csak igen csekély fényt vesz el, sokkal csekélyebbet, mint a Newton reflectorában, a gyúponat elé 45 fok szög alatt a csőbe helyezett sík tükör, mely a képet oldalt veti, úgy, hogy az a cső oldalába helyezett szemlenesén át észlelhető, s még csekélyebbet mint a Gregoriában, hol a tányér-tükör elé egy kis homorú tükör van helyezve, a mely által visszavetett kép a tárgy-tükör közép-furata mögé helyezett szemlenesén át egyenesen látható, mert más csillagászati eszközökben a kép a tárgyról fordítva keletkezik, a mi égi tárgyaknál egyáltalán nem hat zavarólag, főleg ha e körülmény ismeretes.

Nagy hátrányuk ezeknek a nagy dimenzió, nehéz kezelés, mert hol háttal, hol oldalt van a vizsgálandó tárgy, s az, hogy az éreztkör rozsdának van kitéve, bár újabb időben homorú üvegtükröket is kezdenek használni, de ezeket nagyobb dimenzióban előállítani igen nehéz.

Jobbak tehát az üveglensés refraktorok, főképp mióta Eulen elmélete alapján Dollond 1758-ban Crown és Flint üvegből összetéve egy darab tárgy-lensét állított elő, mely üvegnemek különböző sugártörő képessége azt eredményezte, hogy most már a képeket szintelenítve látjuk. Az első kísérleteknél mindig fennmaradó tökéletlenségeket Fraunhofer oszlatta el, majdnem tökélyig vive a szintelenítő lenese készítését.

Ez tehát azon fegyver, melylyel behatolhatunk az éj mysteriumának templomába, ezen eszköz előtt ragyognak fel negyedeikben Venus és Merkúr, s tárja fel esodás vulkanikus tájképeit a hold, tengereit, szárazait a Mars, s ujabban két kis kísérőjét is. Evvel hatolhatunk Jupiter négyes holdtengerébe, Saturn gyűrűs világába, mely naprendszeren miniature, ezélszint arultak el létüket a végvidéki bolygók, a csillag-ködök e keletkezőben levő naprendszerének stb.

Rimaszombat, 1882. február 6-án.

A mint hangoztatják, hogy századunk a felvilágosodás százada, ép oly joggal lehet róla állítani, hogy az a munka százada. Régi időkben a kardforgatás ügyessége alapította és biztosította egyesek s nemzetek sorsát, mai napság ez is a felvilágosodással járó találmányok ismerete s annak megszerzésében valamint későbbi gyakorlati értékesítésében kifejtett munkánk minősége és fokától függ. A karddal kiesikart milliárdokat izléssel kiállított készítményei áraban rövid négy év alatt tereli vissza a francia iparos. Míg a kard inkább az ember állatias szenvedélyeinek támogatására szolgál, a esendes alkotó munka nemes tulajdonokat fejleszt ki az emberben, s képző, szelídítő hatását a vad környezetre is hamar venni észre. A legjobb nevelő és oktató a munka.

A népevelés azon újabb észlelhető iránya, hogy a gyermek már az iskolában korán, hajlamainak és körülményeinek megfelelő munkanemben utmutatást, oktatást és lehető gyakorlást nyerjen, csak helyeselhető. Hazafiúi örömmel tapasztaljuk, hogy ezen irány mely nem régen még csak egyes városi leányiskolában a szülő kívánatára korlatolt, most már falusi iskolákba is behatott, sőt a fiú osztályokra is kiterjed. Örömmel látjuk, hogy iskolánk ez által mindinkább közelednek a gyakorlati élet kívánalmai által elébök tűzött feladatukhoz s a vallásos-erkölcsi képzés mellett a gyakorlatira is sulyt fektetnek. Csak a vagyonos ember lehet szabad és független, vagyonossá pedig csak munka által lehet tenni. A népszkolai munkatartás tehát közgazdaságilag is fontos kérdés. Fontos különösen akkor, ha a kézimunkatanítás nemcsak a személyi szükségletek kielégítésére, hanem az önkényes munkásság fokozására, a munka értékesítésére, s ez által a megérdemelt munkadíjnak megtakarítására alkalmas ad.

Ezt célozza a Fábry János tanár által fentartott felső leánynevelő tanintézetben évek óta fenálló Bazar egyesület, mely folyó hó 4-én bazarot tartott. Ebben valamennyi növendék résztvett mintegy másfélszáz munkával 90 firt értékben. Az egyes munkák értéke 15 krtól 3 firtig ment. Elkelt 98 db 57 firt értékben.

A különböző szép munkák közül különösen a szép és czélszerű olasz kötények selyem-, pamut- és más himzéssel tündek ki; továbbá tüleztakarók, gesztenyetakarók, csipkék, könyvjegyzékek, mintás gyermekharisnyák, pénzerszények stb. Legnagyobb feltűnést keltettek a szép és izlésteljes virágcsokrok, nálunk új munkanem, melyek oly kelendőségnek örvendtek, hogy kétannyi leányunk vevőre.

A leányegylet tagjai mint a bazar rendezői nagy élénkséget fejtettek ki a vevő közönség szolgálatában, mely érdeklél nézte ugy szép munkáikat mint azok értékesítése érdekében kifejtett fáradozásukat, nemkülönb a bazar befejezése után kis házimulatságban résztvevő leánykák tánczát.

Azt hinné az ember, hogy ilyenkor minden szüle s közel álló felhasználja az alkalmat s a kis munkások munkakedvének fokozása czéljából megjelen. Sajnosan kell felemlitnünk, hogy az érdeklél szülék minél kevesebb érdeklődést tanusítottak leányaiknak tett haladása iránt, mely csak másokkal való összehasonlításból bírálható meg. A bazar sikerét nagyobbbrészt oly nők biztosították, kik ez idő szerint az intézetben közelebbről bironemek érdekelve. A jelenlevők voltak Madarassy Dezsóné, Bornemissza Lászlóné, Tasner Gézané, Bernátn Gyulané, Groó Vilmosné, Szabó Mihályné két leányával, Weisz Károlyné, Rásky Bertalanné, Horseczky Adolfné urnók, Leitl Anna, Szöllösy Juliska, Csider Gizella, Farkas Erzsébet és Etelka s Bornemissza A. kisasszonyok s még több barátja a leánynevelésügy fejlődésének.

K-m-y.

található nyersanyagok feldolgozását nagyobb mérvé tenni és így a közönség számára új meg új jövedelmi forrást nyitni szent kötelességüknek tartandják, — eddigi működésük biztos kezesseget nyujt.

Csatlós B.

Jegyzőkönyvi kivonat*)

a miskolci kereskedelmi és iparkamara 1882. évi január hó 30-án tartott közös üléséről:

Elnök távollétében Holländer Ele alelnök megnyitván az ülést, bemutatja a mult évi november 29-én tartott közös ülésnek hitelesített és kinyomatott jegyzőkönyvét, mely felolvasattnak tekintetik.

A kamara legutóbbi közös ülésén megválasztott levelező tagok megválasztatásukat elfogadták. Vonatkozó értesítéseiket ezennel bemutatom. A kamara levelező tagjai a következők: Groó Vilmos Rimaszombat; Gömöri Pál, Mikulík József Dobsina; Szontagh Pál Csetnek; dr. Maurer A. Rozsnyó; Miklós Gyula Budapest; Glanczer Miksa Diósgyőr, Oreczy Gyula H-Bábán. Az elnökség intézkedett a megválasztást igazoló okmányoknak esinos kiállításáról és szétküldéséről.

Sajnosan vette tudomásul az elnökség időközben, hogy az edelényi cukor és szeszgyár a folyó évi marezius hó elsejével beszüntetni üzemét. Egy ily jelentős iparvállalat üzembeszüntetését nem vehette egyszerűen tudomásul az elnökség, s inditatta érezte magát e tárgyban emlékiratot intézni a kereskedelmi miniszterhez.

A kamarának a pelsőzi botipartanmühely szervezése iránt tett kezdeményezése a nmélt. miniszter ur által helyeslőleg fogadtatván, a mult hóban kamarai titkár és Gömörmege tanfelügyelője személyesen értekeztek Pelsőz város előjáróságával. Megállapított ez alkalommal, hogy a város a tanmühely berendezéséhez 100 firtal járul, ad ingyen helyiséget és évente két ezer darab nyers botot. E megállapodás a város mult évi december hó 21-én tartott képviselőtestületi ülésén elfogadtatván, a vonatkozó kötelező nyilatkozatok a kamarának betérjesztettek. Ennek alapján a kamara elnöksége a következő felterjesztést intézte a nmlt. kereskedelmi miniszter urhoz:

„A nmélt miniszterium mult évi 8007. sz. a kelt leiratával értesíteni mltóztatott, hogy a pelsőzi botkészítő tanmühely felállítására magas jóváhagyását megadni mltóztatott.

Folyó évi december hó folyamán a kamara titkára Gömörmege tanfelügyelőjével megjelent a helyszinén s tárgyalásai eredményeképp van szerencsénk mellékelten átküldeni Pelsőz képviselőtestületének határozatát s azon egyének kötelező nyilatkozatainak másolatát, kik a tanmühelyt látogatni ohajtják.

A helyszinén folytatott tárgyalások csak megerősítettek a kamarát azon feltevésben, hogy a vidéken szükség van e tanmühely felállítására. A folytatott kérdezősködések alapján megtudtuk, hogy Pelsőz állomásról Keller Sámuel szini (tornamegyei) lakos évente 100 vagon, Rubin S. pelsőzi lakos évente 25 vagon nyersbotot szállítanak Bécs, Berlin és Hamburgba 1—6 krig terjedő áron.

A rozsnói állomásról évente elszállított botmennyiségről nincs tudomásunk; de Nehrer Mátyás ottani kultagnak állítása szerint az ezen állomásról elszállított botok összekötésére szükséglett sodrony mennyisége meghaladja a 15 métermérszát.

Együttal van szerencsénk jelezni, hogy Rozsnyón már is igen kedvező hangulat van egy botgyár alakítására, s hogy bennünket egyrészt e botkészítő tanmühely szervezésével azon terv vezérel, hogy egyrészt egy életrevaló na-

gyobb vállalatnak képezzen munkásokat, másrészt a gyár létesítésének előmozdításával, hogy a háziiparszerűleg előállított czikkokat legyen a ki átvegye.

A tanmühely szervezésének ez idő szerint már mi sem áll utjában.

A város áldozatkészsége mellett csak a berendezési költség fedezésére körülbelül 100 firt s a tanerő fizetése (évi 600 firt) volna felezendő. Tekintetl azouban arra, hogy az első hat hó lefolyása alatt nagyobb mennyiségű és értékű sétabot állítatnék elő, mely időközben értékesíthetnék és az e ezimen várható bevétel a tanmühely fenntartási költségeinek fedezésére volna fordítható, egyelőre elégségesnek tartanók, ha a nméltóságú miniszterium a tanerő fizetését csak fele részben (tehát 30) firtot biztosítaná.

Kiválóan hangsúlyozzuk azonban, hogy nézetünk szerint a tanmühely szervezése haladéktalanul volna eszköz-lendő, mert a mezei munka beállta előtt a vidék népének legtöbb ideje volna kiképzését a mühelyben eszközölni, s mert másrészt a Rozsnyón létesítendő botgyár üzemét is legezélszerűbben a jövő ősszel kezdhetné meg, midőn a kellő nyersanyag beszerzéséről gondoskodhatik, amde ehhez megkivántatik, hogy a tanmühely előzőleg ügyes munkásokat képezzen, kik a gyárban azonnal alkalmazást nyerhetnek.

Végül megemlítjük, hogy véleményünk szerint a tanmühely felügyeleté első sorban a kamara s háziipar egyesületre, a közvetlen ügyvitel azouban Szeuptétery Sámuel Pelsőz érdemekben dús reform. lelkésze, Szarvas János bíró, Friedrich Vilmos jegyző és Czákó L. kapitányból álló bizottságra volna bizandó.

Hálás köszönettel venné a tisztelettel alulirt kamara, ha a nmélt. miniszterium ezen előterjesztésük alapján sürgösen intézkednék a tanmühely felállítására iránt, s ha e tanmühely szervezésének a házi ipar bizottságban leendő tárgyalása határnapját alulirt kamarával is tudatni méltóztatnék, hogy a tárgyaláson magát a netün még szükséges felvilágítások megálisa vegett képviselthesse.

A felterjesztés alapján a tanmühely végleges szervezése vegett a miniszter ur m. hó 25. kiküldötte J. Péterffy József urat Rimaszombatba, hogy a gömörmegei háziipart terjesztő egyesülettel egyetértőleg az intézkedéseket eszközölje*) s így várható, miszerint e tanmühely legközelebb megnyitattik.

A nagyméltóságú kereskedelmi miniszter ur hálás köszönettel veendő kezdeményt tett legközelebb Gömörmege szövő ipara érdekében. Értesítette a nevezett megye alispánját, hogy e megye szövő-ipara érdekében intézkedni kíván és felhivta, terjessze fel az iránti nézeteit, mely intézkedéseket látna ez irányban alkalmasnak? Egyidejüleg közölte a kamarával is e leirat szövegét, felhívta egyuttal arra, hogy Gömörmege törvényhatóságát ez irányu működésében támogassa. A kamara elnöksége sietett a nm. miniszter ur intenióit Dobsina és Tornallya városok előjáróságával közölni, egyuttal Gömörmege alispánját felkérni, hogy mielőtt ez ügyben jelentést teane, hívna meg közös értekezletre nevezett városok előjáróságát, e kamarát s Gömörmege tanfelügyelőjét. A kamara elnöksége ez értekezleten megejtendő közös megállapodástól, illetve az együttes és egyöntetű működéstől remél eredményt.

Megemlitem továbbá, hogy Rimaszombat város képviselőtestülete kérvényt nyujtott be a kamarához, melyben az ipariskola által eddig élvezett 200 firtnyi segélyt 300 firta felemeltetni kéri. Az elnökség a közös ülés nézeteit vélte tolmácsolni, midőn értesére adta Rimaszombat t. képviselőtestületének, hogy a kamara jelen viszonyok közepette, nincs abban a helyzetben, hogy a kívánt segélyt megadhassa.

*) Erről már megemlékeztünk.

Szerk.

*) A terjedelmes jegyzőkönyvből csak a megyénkre vonatkozó részt közöljük. Szerk.

Most még csak aziránt világosítom fel az olvasót, hogy a nagyítást jelenlegi ismereteink mellett még csak bizonyos határig vihetjük, mert a tárgylenesét és tükröt, hogy nagyítsanak, gömbszelét alakjában kell metszeni, mentül domborubb az üveg, annál nagyobb a gömbi eltérése a sugaraknak, azaz a középen és szélen átmenő sugarak nem egyesülnek ugyanazon gyúponban, s ha fokozzuk a nagyítási erőt, homályosabbakká és bizonytalanabbakká tesszük a képeket. Igen nagy darab hibátlan üvegeket sem képes még a technika előállítani, bár Clarques New-Yorkban most készített egy 50 párisi hüvelyk átmérőjű leucésat a Lynmerie observatorum részére, de ehhez is az üveget Párisban több sikertelen próba után csak egy év alatt tudták előállítani. A szemlense nagyító erejét ha fokozzuk, szinte nem érünk czélt, mert csak a gyúponban keletkezett kép hibáit nagyítjuk meg és a közeg hátrányait, t. i. a lég hullámzása, a légben foglalt gőzök lesznek megnagyitva, mi szinte homályossá teszi a képet, a csillagásznak pedig, hogy sok részletet lásson, nem tulnagyított, de éles kép kell. No de, ki tudja mit hoz a jövő, egy új felfedezés vagy találmány az optikában s billió mértföldeket hozhatjuk közelébb engedelmes „Drabantunkat” a holdat, s megtudhatunk talán arról is valamit, hogy kutatta-e valamely élő faj ott is létének végokát oly fáradhatatlanul mint itt, hogy aztán a czél felé törve, de azt soha el nem érve, pihen-e már léte véghatárán fáradalmi jutalmát — az örök álmat.

Azt hiszem, kifárasztottam már az olvasó figyelmét, azért zárunk be mára beszélgetésünket; majd jövőre, ha nem lesz unalmas, még más fegyverekről cseveghetünk, s később arról is, mit lehet jelenleg látni a refraktor*).

Február 5-ike.

Nem olyan világtörténeti napról van szó, mint a minőre a történészek oly igen szeretnek hivatkozni, sem a fent kitétt napot nagyszerű esemény újabbán nem jelöli, de megérdemli, hogy róla, legalább futólagosan megemlékezzünk, mert e napot Rimaszombat közönsége előtt két — a pezsgő társadalmi életet mindenesetre jellemző mulatság tette és teszi emlékezetessé, t. i. a koresolya-egylet által rendezett sport a jégpályán s a polgári olvasókör bálja a „Három róza” nagy termében.

*) Kérjük.

Szerk.

Már a megelőzőtt nap d. e. óráiban olvasni lehetett a jégpálya hivatalos tábláján (egy kert deszkakerítésén), hogy d. u. koresolyázni nem lehet, mert a jég leöntetik. — Hogy a hirdetés ténynyé váljék, Papp Ferenc pályafelügyelő ur — az ebéd utolsó falatjával még szájában — sietett az alantas közegeknek a szükséges utasításokat és rendeleteket kiadni. A zsilip felhuzatik s csakhamar a koresolyáktól felszántott jégen kristálytisza habok esörgedeztek végig. Még el sem érkezett az alkony, máris megmozdult a hévmérőben levő higanyoszlop, jelentve hogy az időjárás megváltozik. A választmány aggodalmát még csak tudom képzelní, mert együtt sohajtoztunk, de hogy a pályafelügyelő mennyire ijedt meg, azt az én tollam lefesteni nem képes. Lótótt-futott kereskedésből kereskedésbe, hogy összeszedje a kellő mennyiségű szivacsot a kibocsájtott víz fölszedésére. De mielőtt elvégezte volna irigylésre méltó munkáját, csipős északi szél keletkezett, s az atmosphaera lehült, mire a jégpálya fölött vékony jégkéreg képződött, mely reggelre teljesen egyesült a vastagabb réteggel, s lön nagy öröm izraelben, mint pánszláv szomszédjainknál a Skobelev pohárköszöntőjének hallása után.

5-én d. u. 1 órakor, noha kezdete a sportnak 2 óra volt kitűzve, egyes karaván-csapatok vonultak a jégpálya felé, s csakhamar pezsgő élet s játszi kedv gyönyörködte a figyelmes szemlélőt. Itt egy csoport alakul, 10—12 nő ragadja meg az e czélra készített hámat, 4—6 tüzes vérü ifju és öreg vetelkedve siet a huzó-ágakhoz s repül a vonat, félkört írva le a kanyarodásoknál, ott tisztas esaládapák ékelik magukat be a szánkába, melynek kötelét fanyar képpel, — mert a másik vonattól elkéstek, de kaján örömmel az arezon — ragadja meg egy pár nebulo s repül a szán egész a fordulóig, hol nagy mulatságára a közönségnek átfordul a rajta ülők fején, de talpra ugranak, s a jó kedvet nem zavarja a szánka által tova vitt nadragdarab sem. Majd ifju ember felve és remélve tol egy üres szánkát a néző publikum felé, szemei találkoznak két felé lövelő sugárral azon szemekből, melyekben üdvösségének egész tengeré van, s daczára a mama összehuzott szemöldekének felül a szempár tulajdonosa s tova repülnek mint valami gyors vonat, mely miniszteri biztost szállít, s csak a pálya ellenkező részén esendesednek meg, hol az anya a forrongó tömeg miatt argus szemeivel őket nem kísérheti. Ekkor tömődik az a sutgó hang, melynek rezgésétől az 16 éves mozdony ott a kebelben oly szokatlan mozgásba jő, s a melytől ugy fél, de a melynek hallattára oly boldog a mozdony tulajdonosa. j

No, de ki tudná elszámlálni azon epizódokat, melyek

előfordultak a 100-nál több versenyző között, kiknek merőszelbbjei nem egy bravour-mozdulatot mutattak be a parton álló diszes közönségnek.

A versenyzők közt ott láttuk a Marton, Barányi és Fábry nővéreket, Süteő Mariska, Török Ilona, Bodrogközy Ilona, Marikovszky Margit, Dávid V. (Csobánkáról), Lőrinczy Anna, Benkovics Vilma, Csider Gizella, Baksay Matild, Szabó Aranka, Ján Aranka, Zvicker Anna kisasszonyokat, Bresztovszky Edénét és sógoronőjét, Simko Ferencznét és leányát, Folyamy Kálmánét stb. stb.

És mindezek egy rövid téli délután történtek, fülbemászó zenéje mellett Rácz Jánosnak, (ki melleleg legyen mondva majd 3 órakor jelent meg, mit ajánlunk a rendezőség figyelmébe.) Alkonyat felé megzendült a „Rákóczy induló”, jelentve, hogy a sportnak vége s mi siettünk fáradt tagjainkat egy kissé kipihenhetni, s átöltözni a polgári olvasókör báljára.

8 1/2 órakor léptünk be a terembe, melyet nemzeti lobogók, jelesebb férfiak szobrai stb. díszítettek. S ha a koresolyapályán tapasztalt epizódok egy-egy mosolyt esaltak a szemlélő ajkaira, itt bizonyára esodálatot ébresztett a kellő disz- és esinal ékített terem. — Hat még a mosolygó eperajkak, az élettől rózsaapiro arcok, — a száz meg száz gyertya fényénél tündérpalotába varázsoztak. — S a midőn ráhuzta Janesi azt a talp alá valót, ugy, hogy a félholt is kiugrott volna ágyából, s elkezdődött a esadás: járta a fiatalság oly kedvvel s oly szépen, hogy elfeledtük, hogy a magyarság határszélén vagyunk, s oda képzeltük magunkat a szöke Tisza kanyargós partjára. Mert ha minden nemzet jellemére s véralkatára nemzeti tánczából lehet következtést vonni, ezt pedig a pszichologok erősen állítják, akkor bátran elmondhatjuk, hogy a tánczolók ereiben egy csepp idegen vér sem esörgedez, ebből pedig lehet következtetni a szülékre is, föl egészen a legelső emberpárig.

Hogy a tánczosnőket nem sorolom elő, oka az, mert félek, hogy valakit kifelednék, amde elkárhozni még egészen nem akarok, már pedig ezert lelkiismeretesen megérdemelném.

Zavartalan folyt a mulatság reggeli 6 óráig, sőt láttunk többeket, kik egypár órával meg is toldották.

Reám, mint szemlélőre (köszvényem miatt nem tánczolok) csak az hatott egy kissé lehangolólag, hogy a koresolyázó közönség minden tagja nem kísért föl a terembe. — No de majd másképp lesz ezután!

Cs.

A gömörmezei gazdasági-egylet a gazdaközönység társadalmi tevékenységének minél nagyobb körben eszközöndő elterjedése, s az azonos foglalkozásnak, — tehát azonos érdekük — lehető legkönnyebb társulása végett elhatározta a „gazdakörök“ megalakítását.

II. A gazdakörök szervezete:

1-ör. Minden körjegyzői kerület egy gazdakört képez.

2-ör. Székhelye s elnevezése ugyanaz.

3-ör. Jogai: a) minden kifogástalan erkölcsű birtokos, vagy gazdasággal foglalkozó, a ki évenként — hat évről hat évre — legalább 50 kr-nak a közpénztárba lefizetésére magát kötelezi; b) továbbá a gazdasági-egyletnek a gazdakör területén lakó tagjai.

4-ör. Jövedelme: tagsági díjak, magánosok, vagy községek adományai, hatósági s egyéb intézkedések útján ide utalt összegek.

5-ör. Ügyeit intézi: a) közgyűlés, b) végrehajtó-bizottság, c) az elnökség.

6-ör. A közgyűlés választja elnökét és a végrehajtó-bizottságot 6 évre; jegyzője a körjegyző, valamint esetleg pénztárnok is, ki az összes körhöz tartozó tagok díjait, s általában minden befolyó pénzbeli jövedelmet bevesz, nyugtáz és az egylet pénztárnokának negyedévenként beszolgáltat.

7-ör. Közgyűlésre a tagok évenként legalább kétszer; az igazgató-, végrehajtó-bizottság tagjai pedig havonként, szükség esetében azonban az elnök által bármikor összehívhatók.

8-ör. A közgyűlésen a kör minden tagja egyenlő szavazattal bír, s a jelenvők határoznak, ugy szintén az igazgató választmány ülésein is, melynek tagjai annyi számban lesznek a közgyűlés által választva, a mennyit szükségesnek látnak; megjegyezvén, hogy ezen választmány tagja minden a körben lakó lelkész és tanító — hivatalánál fogva.

A közgyűlés egyéb teendői:

1-ör. Tanácskozik, a választmány által tett előterjesztések és más magánindítványok felett s általában a kör minden ügyeiben véglegesen határoz.

A választmány teendői:

1-ör. A nagygyűlés, vagy a gazdasági-egylet választmánya, vagy ennek nagygyűlése által a körhöz utalt ügyek és saját belülei felett tanácskozik, illetőleg azokat végrehajtja.

2-ör. A kör összes teendőit teljesíti, s erről a közgyűlésnek, illetve a gazd. egyleti választmányának évenként, vagy a szükséghez mérten — jelentést tesz.

3-ör. Ugy a kört magát illető, mint az egész megyei gazdaközöniséget érdeklő indítványait a kör nagygyűlésének, vagy adandó esetben a gazd. egylet választmányának felterjeszti.

A gazdakörök viszonya a gazd. egylethez.

1-ör. Minden tagja a gazdasági-egyletnek valamely gazdakörhöz tartozván, tehát a gazdakörnek minden tagja egyszersmind tagja a gazdasági-egyletnek is, s mindazon jogokat gyakorolja, mindazon előnyökben részesül, melyek annak alapszabályai szerint az alapító, rendes, vagy évdíjas tagjait illetik.

2-ör. A megyei gazdasági egyesülettel, illetőleg annak választmányával elnöksége által érintkezik, s minden önerejét meghaladó szükségleteinek orvoslását, közérdekű indítványai megvalósítását — felterjesztés után — ettől várja.

3-ör. Általában a gazdakörök a megyei gazdasági-egylet kiegészítő részét képezvén, szükségleteikről ez gondoskodik, s viszont ők ennek végrehajtó közegeit képezik.

III.

A gazdakörök működését, irányát megjelezen-dő tervezet elkészítésére, a gazd. egylet választmánya bizottságot küld ki, melynek jelentése a legközelebbi választmányhoz megbírálás végett be-várandó.

Kokova, február 4.

T. Szerkesztő ur!

A községi bíráskodásra vonatkozó cikket olvasva, meggyőződtem, hogy az ott mondottak a gyakorlati életből minden nagyszám nélkül merítvék. A mi ott a polgári községi bíráskodásról elmondott, az körülbelül a fenytő eljárásra is alkalmazható.

Azon hitben, hogy meglevő bajainkat csak ekként orvosolhatjuk helyesen, ha azokat egész meztelenségünkben feltárjuk, közlök egy esetet, mely kézzel fogható adatot szolgáltat községi-eljárásaink megbízhatóságára:

*) Ezek tervezetét közöltük lapunk egyik barátja szíveségéből m. é. 18-ik számunkban s külön cikkben méltattuk is ezen ügy közgazdasági és közművelődési nagy horderejét. Most közlünk alábbiakban a gazdakörök szervezetét úgy, a mint az a f. é. jan. 28-iki gazdasági egyesületi választmányi ülésben véglegesen elfogadtatott. Felhívjuk rá gazdáink figyelmét ismételve s reméljük, hogy ezen körök legtöbb helyen nem szervezetnek, hanem talán legközelebb is már azok működési eredményéről hozhatunk értesítéseket. Szerk.

A kokovai fiatalság, számra mintegy 70-en, a múlt év június 5-én, a községen alól fekvő koresmában dorbézoltak. A községi kerület az erdtől jöve a csepergő eső elől ugyan azon koresmába menekült, hol fiain kívül egy pár iparost is találván, ezekkel beszélgetve időzött. Ezt a mulató földmives osztályhoz tartozó fiatalság megtudván, egyenkint levonultak azon szobába, a hol az iparosok mulattak. Midőn már számban elég erőseknek hitték magokat, a kerületnek szemrehányásokat tettek, sőt fenyegették azért, mert ez cimboráikat feljelentette a pünkösdi hajnalán felállítani szokott májféknak a községi erdtől elkövetett lopásáért. Csakhamar körülkapván az iparosokat, különösen a kerület utlegelni kezdtek, kinek mentésére fia s ezek társai, sőt a koresmáros is felkelvén, az ivó szobából összecsoportosult legények ugy a kerület, mint ennek társait a szó teljes értelmében összetörték. Különösen a kerület az udvarra kiczipelvén, itt boldog-boldogtalan annyira kitöltötte rajta bosszuját, hogy a megverése után a községi hatóság hivatalos felszólítására eszközölt orvosi vizsgálat a kerület a nagy vérvesztés, s nagy fájdalomtól öntudatlan, teljesen kimerült állapotban ágyhoz kötve találta, s tiz percnyi időközben az összes izmoknak néhány pillanatig tartó remegését tapasztalván a testén észlelt 8 sérülést életveszélyesnek találta. A kerület öt társa szintén megvizsgáltatván, ezek is részint könnyű, részint súlyos testi sérteket szenvedtek. Ezen felül a koresmáros is kikapta a maga porcióját, kinek székei, üvegei s egyéb tárgyai összetörték.

A községi előljáróság az esetet megvizsgálván, a főbb czinkosokat feljegyzette, és kihallgatta. Az orvostól a látleletet átvette, megígérvén a sérelmezett feleknek, különösen a halállal küzdő kerület családjának, hogy kötelességszerűleg ezen hallatlan esetet a járásbírósnak hivatalosan bejelentendi, s mindezekért fényes elégtételt szerzend annál inkább, mert ezen erőszakosság a község szolgálatában álló erdőkörülön kötelességének lelkiismeretes teljesítése miatt hajtatót végre.

Harmincz nap mulva a községi előljáróság a kerület sérelmeiről az orvostól pót látleletet kívánt, ki azt ki is adta, jelezvén, hogy az életveszély megszűnt ugyan, mivel azonban a szenvedett sérelmek 30 nap mulva nem gyógyultak, a tettesek cselekménye a súlyos testi sérelem büntényét képezi.

A sebesültek bizván a községi előljáróságtól kapott ígéretben, türelmetlenül bár, de azért mindennap várták a bírósági idézéseket, végre is már zugolódni kezdtek a fenytő eljárás lassúsága ellen, midőn a körorvos újvén táján a sérelmezettek az előljáróság eleibe idéztette; a szegény sérelmezettek rimázkodtak az orvosnak, hogy kiérdemlett díjait iránt a fenytő per befejeztéig várakozzék.

S ime mily nagy lett esudálkozásuk, midőn megtudták, hogy az előnyomozati iratokat a csethal elnyelte, s azokat egy fél év multán is rejteti az előljáróság.

Ez nem volt elég. A sérelmezettek most már a látleleteik kiadatását ismételt szorgalmazták, azonban haszon-talanul, míg végre is nem a legfinomabb módhoz folyamodtak adataik kiszérésénél, mi végre is kikerült. Mivel azonban a pótdokba nagyon benne vagyunk, az előljáróság egyik tagja vastag mulasztását a sérelmezett kerület nevének meglökődésével megpótolta.

Végre tehát hat hónap mulva azon helyzetbe jutottak a sérelmezettek, hogy e részbeni panaszaikat az illetékes kir. járásbírósnak benyújthatták.

Milyen ezél vezette az előljáróságot a közlött tény elpálostolására? megmondani nem tudom. Hajlandó vagyok azonban hinni, hogy az előljáróság nem ismeri a törvényt, mely világosan rendeli, hogy a községi tisztviselők tartoznak a hivatalos tudomásukra jutott büntetteket a kir. ügyésznek, vagy a kir. bíróságnak följelenteni s egyszersmind a büntettet, valamint a tetteseket is nyomozni, és ezek felfedezésére vonatkozólag mindazoktól, kik az esetről tudomással bírnak, felvilágosítást szerezni, s e végett az illetőket előrendelni, szükség esetén elővezettetni.

Mintán a közlött ügyben a bünvizsgálat már elrendeltetett, igyekezni fogok annak végeredményéről magamnak biztos tudomást szerezni, s el nem mulasztom azt szerkesztő ural közölni. *)

r. i.

A közönség köréből.

Köszönetnyilvánítás. Mindazon kegyes pártfogók és pártfogó nők, kik hitsorsaim közül feledhetlen felesegemet hosszas betegsége alatt kegyeletteljesen ápolták, sőt tisztességes eltemetéséről kellőleg gondoskodtak, fogadják egyenkint s egyetemlegesen hálataljes köszönetemet, s annak kinyilvánítását, hogy roppant vesztésem és súlyos gondjaim között egyetlen egy vigasztomul szolgál azon tudat, hogy anyátlan gyermekeimet könyörület nélkül hagyni nem fogják s fájdalommat az őszinte vigasztalás balsameseppjeivel enyhítendik.

Rimaszombat 1882. febr. 8.

Czimet József.

A hét története.

A lefolyt héten bevégezték a delegatiók működésüket s megszavazták a dalmátiai felkelés leverésére előirányzott 8 millió forint hadiköltséget. A felkelés színhelyén bár naponként fordulnak elő csatározások, hadseregünk nem kezdte meg az offensívát, nem akarván kellő erő nélkül a csaknem járhatlan helyeken hasztalanul ontani vérért. Hogy a lázadásban idegen kéz működik bizonyítja az, hogy a felkelők vezetése és elhelyezése katonai szakértelemmel eszközöltetik, már pedig jó hadvezérral a tévutra vezetett szegény nép de még szomszédjai Montenegró és Szerbia sem dicsékedhetnek. Politikai lapjaink sok elfogatásról tesznek említést, mely részint Galicziában különösen Lembergben hajtottak végre. Magyarországnak Pancsován fogtak el két egyént, kik mint panszláv agitatorok erősen vannak compromittálva.

Garibaldi Menotti, kit a felkelők állítólag felszólítottak, hogy a vezérseget fogadja el, a felhívást visszautasította. — A lázadásnak ugy látszik Nikita montenegrói fejedelem adja meg az árát mert mint írják összes családi kincsét, mely több milliót ér Antivariból, hova biztosítást végett szállította, ellopták.

*) Nagyon szívesen vesszük

Szerk.

— **A tornamegyei hét község.** tényleges átvétele s csatolása Gömör megyéhez f. hó 16-ikán s következő nap-jain eszközöltetik a Török Bálint elnöklete alatt kiküldött megyei bizottság által.

— **Br. Kemény Gábor** földmívelés-, ipar és kereskedelemügyi miniszter f. hó 4-ikén ajnáskői birtokára jött, hol szállószete és gazdasága emelésére újabb is több fontos intézkedést tett.

— **Iskolalátogató.** Dr. Kalchbrenner Hugót a vallás és közoktatási m. kir. minister Polonka, Závadka, és Pohorella községek id. iskolalátogatójává nevezte ki.

A gömörmezei ifjuság bálja f. hó 21-ik napján lesz Rimaszombatban a „Három Rózsa“ nagy termében Rácz János zenekarának fölségelésére. Belépti díj: Személyjegy 2 ft., családjegy 5 ft. Jegyek előre válthatók Baksay József és Nagy Béla urak kereskedésében. — Hogy e bál az idén sem marad el, annak csak örülni tudunk, s hogy meg fog felelni régi fényének és hírének arról a meghívó alatt levő köztisztletben álló nevek tulajdonosai kezeskednek.

— **Haladunk.** Rimaszecsben mint levelezőnk írja Hartzler Theobald és Lamos Lajos urak kezdeményezésére folytatott mükedvelőtársulat alakult. E társulat, mely már e hó 2-ik napján tényleg meg is kezdette működését szép jövőnek néz elébe, mert nő és férfi tagjai egyaránt kiváló érdekeltséget tanúsítanak az ügy iránt. Az előadott darabokban (a 8-ik pont, Kox és Box) Lamos Etelka, Palánszky Lenke, Palánszky Jolán, Kisasszonyok, Zsiftsák J., Katona József, Csorba Kálmán és Kleider Gyula urak nyerték meg a közönség tetszését. A sikert nagyban előmozdította a kezdeményezők ügybuzgalma, kiknek ügyessége a szükségesek kellek hiányát teljesen elfedezte. Csak bátran előre, a siker el nem marad!

— **Megszökött völegény.** Dobóczai illetőségű paraszt fiu szülei s rokonai rábeszélés folytán eljegyzett magának Csobánka pusztáról egy leányt. Lakodalmának folyó hó 6-án kellett volna megmenni; a meghívott vendégek a kitűzött időre meg is jelentek, a völegény az esküvésre fel is öltözött, de midőn a szent hitre kellett volna menniök, a völegénynek hült helye volt, s csak pár óra mulva tudták meg, hogy az Rimaszecsben felült a vonatra s elutazott; hogy hová mai napig sem tudják.

— **Farsang.** Feleden az olvasó kör által rendezett táncvizigalom f. hó 5-én tartott meg szép sikerrel. Az állomási vendéglő termében szép közönség gyűlt egybe s feszelen jó kedvvel tánczolt reggeli hat óráig. Bevétel a 40 frtot meghaladja. A hölgyek közül tudósítónk felemlíti a következőket: Sándor Beláné, Czövek Bertalané, Schönk Ödönne, Vályi Kálmáné és Alexyné urnöket; továbbá: Sándor Amanda, Csencsik Boriska és Juliska, Tarnay Anna, Arvay Nagy Ida, (Eger) stb. kisasszonyokat. — Ott voltak azon kívül Kubinyi Andor, Czibur Pál, Sándor Béla urak, a vasuti tisztviselők stb.

— **Egy új bucsujáró hely.** Vilken (Nograd m.) néhány nappal e előtt egy gyöngye, ideges 14—15 éves suhanc azon meglepő hírrel rohant az erdtől, hol szokás szerint kőszált, a faluba, hogy előtte szűz Mária a maga isteni fényében megjelent s ideges képzelődése által sugált ihletséggel festette a szent szűz fenséges alakját, minekkövetkeztében sikerült a falu nagyon is bigott közönségét, élin egy még bigottabb káplánnal, a derék lelkész figyelmeztetése daczára a helyszínére kiesődíteni. — Az intelligens osztály ebből csak mosolygott az új esoda hallatára, de midőn nemcsak a szomszédos falvak lakói, hanem még a megye távolabb fekvő részéről is tömegesen kezdtek zarándokolni a vakbuzgóság folytán lépesökkel ellátott s gyertyákkal kivilágított helyre: a hatóság beavatkozása vált szükségessé. Mi lesz ennek következménye nem tudjuk, hanem ajánljuk, hogy a megjelenés helyén jó lesz egy házat a bolondok számára építeni s legelső lakójául az illető káplán urat beszállásolni még pedig in aeternum.

— **Templomi botrány.** A legközelebb mult karácsony előestvéjén a nagyszuhai koresmába nagyszámú közönség összegyűlvén, ezt egy ittas juhász onnét kiverte. A közönség egy része a szokásos éjféli misére sietett; a juhász azonban nem sokára a templomban is megjelenvén, ott káronkodva a verekedést folytatni akarta de a templomból kitolatott. Ebből valóságos dulakodás, zaj, piszégés támadt annyira, hogy az egész ajtatoskodó közönség megbotránykozva az éktelen kármá felé fordult. Sőt a miséző pap is kényszerülve volt az isteni tiszteletet kétszer félbeszakítani és a rend helyreállítása iránt az oltártól intézkedni. A köbotrány ezután a templom előtti téren folytatott, hol a garázdálkodó juhászt a templomból kiesődült több legény körülfogta és jól helybe hagyta. Ezen nyilvános botrány megfenyítése iránt a kellő intézkedések megtétettek.

— **Korcsmai hősök.** Folyó év január 24-én este a nagyszuhai koresmában a nagyszuhai és pongyeloki ifjuság táncmulatságot tartván, a bíró fia azon indítvánnyal lépett elő, miszerint ő annak a ki éjféltájban a nagyszuhai temetőből valamely jelt mer hozzi, annyi bort fizet, a mennyi belé fér, Nyomban akadt egy vállalkozó, a ki egy esomó földdel megjelenvén, erősen állítá, hogy azt a temetőből hozta. Ezen hóstett azonban a kellő próbát ki nem állván, egy másik és harmadik sirkeresztnek elhozatalát ígérték, és megtették, sőt hallomás szerint az egyik sirkeresztet össze is törték és a kályhába feltüzelné megkísérelték. Ebben azonban az árendás által megakadályoztattak. Még egy harmadik vállalkozó is ajánkozott, ezt azonban a sirkereszt kihuzásánál oly nagy félelem lepte meg, hogy majd szívesen halt. A fizekők hősies vitézségükért jogosan megérdemelt jutalmukat a büntető bíróság fogja kiosztani.

— **Korcsolyák.** Egy magas kort ért uri embertől hallottuk, hogy Magyarországnak a koresolyázást a francziák hozták divatba. Ugyanis az 1808. évi franczia háborúk több franczia katonatiszt itten tisztességes fogságban lévén, — unalmukat a Csálóközön koresolyázással töltötték. S mivel a mulatság ezen neme ott még akkor egészen ismeretlen volt, azt azon vidékbeliek csakhamar elsajátították.

— **A new-yorki osztr.-magyar völegylet** hét hónapja mekezdte működését s jan. 3-ig 750 úgydarabot intézett el. Ezek helyszerzési, jogi és pénzsegélyekből állottak. Ez egyesület működéséről t. levelezőnk jövőre bővebben ígerte lapunkat értesíteni.

— **Amerikai csempészet.** A new-yorki vámbivatal tudósítást kapott, hogy egy ismert s csempészzel gyanúsított egyén Brüsszelben sok és nagyértékű gyémántot vásárolt össze s „Lafoyette“ gőzössel New-Yorkba hajózott. Sze-

mélyleírásában ki volt emelve, hogy az illető „nagyon köhög.” Lesték, várták, végre — megérkezik. Megvizsgáltatván hasán melegítőt s mellén nagy tapaszt találtak. A melegítőben sok gyémánt volt elrejtve. Ezt elszedvén tőle a rendőrség, szabadon boesátatott. A hivatalnok erre elmegy az elkobzott kövekkel egy ékszer árushoz, de mennyire elémű, midőn halja, hogy biz azok hamisak. Fölkeresik az idegent, kit már meggyógyultnak találtak, nem köhög, mellén nincs tapasz; de a gyémántok ott se hirt, se hama. Pár nap mulva egy ismert ékszerárúnál voltak láthatók a ritka szép gyémántok, melyeket a csempész oly ügyesen tudott a vámon behozni.

Borzasztó vasuti szerencsétlenség történt jan. 13-án este New-Yorkhoz 11 mfnyire a Dayvel állomás közelében. Az Albanyból jövő gyorsvonat dörzsféke eltörvén, a szabad pályán volt kénytelen megállapodni. Tudva, hogy mögötte egy más vonat jön, intézkedést tőn a vonatvezető, hogy megálljon. A megbizott azonban elmulasztván kellő időben ennek jelzését, a robogó vonat teljes gőzerővel rohant a megállapodott vonatnak, összezúzván hátulsó kocsiját, melynek kályhájából szanaszét hullott az izzó zsarátnok. Ettől pillanat alatt fogott tüzet a többi. Az utazók nem menekülhettek. Nyolczan égetek oda, tizenketten pedig súlyos égési sebeket kaptak. — Aldozatok közt van Webster-Wagner szenátor is, ki a nevével nevezett salonkocsikkal fényes üzletet csinált. Saját találmányu, saját kocsijában, saját fűtési rendszere folytán lelte szörnyű halálát.

Rövid hírek. Prónay István baráti körben adta elő a 30 év előtt irt „Világosi katastropha” című Wagner-stíliu simphoniai költeményét. — **Az Erdélyben** lehullott meteor darabjait az erdélyi muzeum számára gyűjtik össze Mócs vidékén. Dr. Koch egyet. tanár egy 70 fontos és száz kisebb darabot hozott össze Gyulatelekről. — **Hun sirt** találtak Ausztriában az Enns folyó medrében, melynek vizállása igen megapadt. A kőlap még a sarkographok fedelét képezi, négy méter hosszú. — **A kigyómarás ellen** — egy angol szaklap szerint — igen hathatós és kipróbált gyógyszer a hypermangansavas kali injectiója. — **Az orosz czár** orvosainak tanácsára naponként másfél óráig fát vág Gacsinában. A czár fát vág, alatta meg a nihilisták vágiák. — **A börze örültjei.** Párisból jelentik, hogy a legutóbbi börzebukás miatt már négyen megőrültek. — **Rómának** 300292 lakosa van.

VIII. Közlés. Nyilvános nyugta. A rimaszombati egyesült prot. gymn. alapítókéjének gyarapítására újabb adakoztak: földesi ref. egyház 1 frt., bezói ref. egyház 1 frt., Boronkay Károly 1 frt., boldvai ref. egyház hívei 1 frt., kazai ref. egyház hívei 2 frt., modori ev. német egyház 2 frt., Osko Lajos 5 frt., a helybeli eszmadia ifjuság legközelebb tartott bál jövedelméből 17 frt. 50 kr., Tóth Miklós bánfalvi ref. lelkész 1 frt., Vladár Lónyai Sarolta Bánfalán 2 frt., agtelki ref. egyház 1 frt., özv. Szabó Jánosné, Miskolczi Teréz 2 frt., B. J. 1 frt., összesen: 73 frt. 50. Az előző adományokkal együtt: 2475 frt. 50 kr. Úgy egyesek, mint testülek fogadják az iskola hálás köszönetét iskolánk kegyes partifogolásaért. Rimaszombat, 1882. febr. 10.

Az igazgatóság.

A rimaszombati polg. olvasókör 1882. febr. 5-én saját könyvtárának gyarapítására rendezett táncvizigalmán felülfizettek a következők:

Bitner J. 30 kr. Nagy B. 30 kr. Ifj. Gasko J. 30 kr. Ifj. Tóth I. 30 kr. Báthory I. 30 kr. Borsos L. 30 kr. Martinnelli A. 30 kr. Szomor Z. 30 kr. Vitális J. 30 kr. Záborszki V. 30 kr. Moldoványi N. 30 kr. Ifj. Kovács I. 30 kr. Szabó J. 30 kr. Ifj. Csapó J. 30 kr. Palek I. 20 kr. Bodor Istv. 30 kr. Lengyel P. 30 kr. Soós István 30 kr. N. N. 30 kr. Oswald Gy. 30 kr. N. N. 30 kr. Bolkai P. 30 kr. Szabó János 1 frt. N. N. 30 kr. Gasko János 60 kr. Jakobey L. 30 kr. Tóth J. 30 kr. Benyo Béla 60 kr. Konyha Géza 90 kr. N. N. 10 kr. Takács J. 30 kr. N. N. 30 kr. Molnár J. ügyv. 30 kr. Czikora I. 30 kr. Burszky S-né 60 kr. Lovniczky J. 30 kr. Trubint L. 60 kr. N. N. 30 kr. Heks A. 30 kr. N. N. 30 kr. Majorossy R. 60 kr. Tóth Lajos 30 kr. Csordás I. 30 kr. Szojka J. 60 kr. Engel V. 30 kr. Tóthi J. orv. 30 kr. Szabó K. 30 kr. Kalocsai Gyula 30 kr. Ifj. Török L. 30 kr. Löcherer T. 30 kr. Lehniczky Istv. 30 kr. N. N. 30 kr. Tibély S. 30 kr. Kovács Fr. 30 kr. Simko N. 30 kr. Miskolczy Istv. 30 kr. Törköly J. 30 kr. Barna Imre 30 kr. Nagy F. 30 kr. Institorisz Endre 30 kr. Kala Géza 30 kr. Martinelli N. 30 kr. Badinyi Gyula 30 kr. Éva János 1 frt. Magyar László 1 frt. Összesen 23 frt 70 kr. Fogadják érte köszönetünket. Bakos Pál — Tiszolozról, küldött 6 frt értékű zöld galyat, melyért az egylet iránti tekintetből csak is 2 frt 80 krt számított, fogadja köszönetünket.

Osszes bevétel volt 188 frt 80 kr.

Kiadás 108 frt 32 kr.

Tiszta jövedelem 80 frt 48 kr.

Rakottyai Lajos, egyll. jegyző.

CSARNOK.

Teréz.

Achard Amadeóstól. Fordította: Sárkány Imre.

(Folytatás.)

Mikor már a kert ajtóban voltak, Teréz oly szenvedélyesen ölelte őt szívére, hogy az megzavarta Gérardot. Legfőképen, sugá neki halkan, ne veszítse el az arczképet! Isten önnel!

Felnyitá karjait, ráforditá az ajtót s visszatért a kertbe. Gérard felemelkedett a rácsokra s még látta Teréz fehér ruháját, a mint eltűnt a fák között. Egy percz mulva nem látta. Sietve ment tovább vissza sem tekintve.

Néhány nap mulva Gérard Párisban volt s az élet forgószele elsodorta őt. Kezdetben üzletgyei vették igénybe idejét; fel kellett keresni barátait, meg ujitni a megszokott egyességeket, majd vitte őt a megszokás árja s észbe sem jutott többé D-be visszatérni. Nem mintha elfelejtette volna Terézt, de nem érezte többé az okokat; melyek az elválásra határozták el őt.

Az első hetekben naponként 7—8 óra felé érzett oly szomorú érzelmeket mely lelkét D-be vezette vissza. . . Ez

volt azon óra, mikor Terézhez szokott menni. Hyeukor gyakran elővette a medailont s nézte, néha megcsokolta, mint egy 20 éves szerelmes. Ha e perczben meglepte volna valamelyik barátja, Gérard nem tudta volna azt elrejtteni. Idővel ez érzelmek gyengült s nem mult el 3 hónap, midőn teljesen eltűrlődött. Gérard Párisban volt s Páris befolyása alatt állott.

— Szegény Teréz! szolt néha, cigaretté-jét szíva a Boulevardon. Jött egy barátja s kiment eszéből.

Ez időben részint időtöltésből, részint utánzásból viszonya volt egy fiatal táncosnővel az operától. Klotildnak hitták a kisasszonyt, szabad bejárata volt Gérardhoz, s e szabadságot gyakran használta is. Egyszer, midőn a szobában mindenfelé kutatót, mint valami kis maeca, egy chagrin-bőr tok jutott kezébe, melyben arezképek voltak. Gérard azt kívánta, tegye vissza e képet oda, honnan vette; de ő nem akarván vita támadt köztök, melynek következtében Klotild kisasszony boszúból tüzbe veté a tokot és arezképet. Gérard térdre hullott a tüzhely előtt s székpararta az üszköket, hogy megmentse a medailont, ha még lehet. A kis elefántesont keretet a tűz megrongálta kissé, de az arezképek, némely kis sérülést kivéve, épségben maradt. Gérard szenvedélyesen emelte ajkát a képet; majd a táncosnőhöz fordulva oly arezalat mutatott neki ajtót, hogy az rögtön távozott.

D-i emlékei oly erővel töltöttek szívére, mint a zsilip által visszavert habok.

E jelenet után két nap mulva levelet kapott, melyen D-i postabélyeg volt. Titkos maglőbbenéssel nyitá fel s a következő szavakat olvasá belőle:

„Teréz barátjának, Ra-lólfának.

„Nagyon beteg vagyok, úgy hiszem meg fogok halni.

Ha emlékszik még arra, ki őt annyira szerette, siessen; nagyon busitana, ha meg kellene halnom, mielőtt őt átöleltem volna. Ha viszont látás nélkül halok meg, szívem önnök küldi utolsó sóhaját.”

Gérard szédülést érzett. Mind az, mit Teréz mondott neki arezképek tulajdonított befolyásról, feljutt benne. Nem fogom őt többé viszont látni, nem fogom őt viszont látni, ismétlé, a levél értelmét mindenképen meghányta.

Még azon este majd nem félőrltlen utazott Németországba. Ha Klotilddal találkozt volna, talán megölte volna őt. Felháborodásában, melybe ezen levél hozta, neki tulajdonitá a betegséget, mely Teréz életét veszélyeztette.

A mint D-be érkezett, a kis kertbe sietett. A mint a jezsuiták temploma előtt elhaladt, esenditést hallott; mely tetőtől talpig átborzongatá.

— Istenem, mondá, Teréz már meghalt.

Sietteté lépteit s végre a zöld kapuhoz ért, melyet oly gyakran lépett át örvendő szívvel, kinyitá azt. A kert pusztá volt. Futva ment rajta keresztül s belépett a házba.

— Oh, uram, szoltá meg egy öreg szolga, siessen!

Gérard oly gyorsan ment fel a lépcsőn, a mint csak lába birt. Nem értette e sietést, azért siessen-e hogy Teréz utolsó sóhaját elfogadja, vagy azért hogy megmentse őt?

Midőn belépett Teréz szobájába szanalomra méltó kép tárult elébe. A szegény leány ágyán feküdt halványan összekulesolt kézzel. Lubner asszony kisirt arezát az ágytakaróba rejté. Hídeg veríték ütött ki Gérard homlokán. Meghalt! Kiáltott fel.

Lubner asszony felemelte fejét e szóra s felismerte Gérardot.

— Oh, csak önbé van még bizalmunk! szolt, szeméit égfelé emelve.

Gérard megtudta, hogy Teréz még él. Az ágyhoz lépett és letérdelt; ezer különféle érzelmek tépte szívet; nem bírt elmondani, a mit érez. Néhány perczig mozdulatlanul nézett Terézre, a ki megse moczezant; nem birt szólni, se sirni: fuldoklott.

Lubner asszony elbeszélte, hogy Teréz egy hó óta nagyon gyakran szenvedett fejfájásban. De semmiképen sem hihették, hogy halálos veszélyben van. Gérard eltávozása után kedélyében és életmódjában semmi változás sem történt. De alig mosolygott többé s arezának pirja eltűnt, mintha az ön távolléte elvitte volna szíve és areza tavaszát. Gyakran es sokat sétált a kertben s néha hallottam hévvel beszélgetni önmagával. Valahányszor kopogtak az ajtón, reszketett s oly mozdulatot tett, mintha fel akart volna ugrani mint az ön jöttekor szokott volt; azután szomorúan rázza fejét s szó nélkül ülve maradt. Midőn az ön nevével említettem azt mondva neki, hogy vissza fog térni, a fájdalom oly mély kifejezésével tekintett rám, hogy többé nem említém. Titokban megleptem őt egy lázas gyorsasággal készített munkánál, fehér szalagra kék szinnel R. és T. betűk himezve. Ez esküvői övem, mondá különös mosollyal, majd te neki adod, ha kérni fogja. E himzésben csak a csarnokban dolgozott, hol őnt esténként várni szokta volt. Néze csak, a T. még nincs bevégezve.

Ezzel egy skatulyát véve elő egy szalagot mutatott Gérardnak: melyre még fel volt tűzve a tű.

— Egy reggel, midőn Terézt a terembe hagytam, folytatá Lubner asszony, egyszerre nagy sikoltást hallék. Befuték s Terézt a földön találtam halványan s kimeredt szemekkel. Szobájába vittük, de nagy fáradságba került őt életre hozni s csak néhány perczre. Tollat s papírosat kért, önnök irt lezárta a levelet kérve, hogy azt postára vigyék. A szolga elment s ő szemével egész a kapuig kísérte, azután párnára hajtá fejét, behunyta szemét és nem mozdult többet. Az előhitt orvos, nem tudott rajta segíteni. Olyan volt, mint a halott; csak mi tudtuk, hogy még él.

Gérard némán halgatta mindezt; nem mert szólni attól félve, hogy zokogásban fog kitörni; mégis megkérdezte Lubner asszonyt, mely napon és órában történt, hogy Teréz elájult. A válaszból megtudta, hogy ugyanaz nap és órában, midőn Klotild kisasszony megtalálta Teréz arezképet.

Gérard tántorogva kelt fel. — Maga megmondá, hogy bele fog halni, mormogá magában.

Egyszerre megragadá Teréz kezét s anélkül, hogy tudta volna, hogy mit tesz, a lelkesedés és kétségbeesés kiáltásával könyök és csökök közt borult a szegény leány mozdulatlan testére. Mintha örült lett volna, kérte őt, hogy ne haljon meg. A mint körülfogta karjával, úgy érzé, könnyed lehelet érinté ajkát.

Lélegzik, kiáltott, hirtelen felemelkedve.

Az orvos, a ki épen sietve jött, nagy változást talált Teréz állapotában. — Igen, mondá, a szív ver. Minden a krizistól függ, mely ébredése után fog bekövetkezni.

Este felé Teréz felnyitá szeméit; körül tekintett, megpillantá Gérardot, egyet sikoltott s karját nyujtá felé. Ez ráborult és zokogásban tört ki.

— Meg van mentve! szolt az orvos.

— Oh, ne hagyjon el többé bennünket, szolt Lubner asszony Gérardhoz.

De nem volt elég Teréznek visszaadni a testi egészségét. De vissza kellett adni a szellemét is, s ez nem volt kevésbé nehéz. Gyógyulása elég hosszú vala s nagy óvatosságot igényelt; a megrendülés, mely már a sir kapujáig vitte őt, oly mély nyomokat hagyott hátra, melyeket nem lehetett néhány nap alatt eltörölni. Különbben is szerfeletti érzékenysége nagyon felingerelte őt; a legesekélyebb felhevülés halványnyá s remegővé tette; olyan volt mint a hárfá, melynek kifeszített hurjai a gyenge szellőre is visszhangzanak. Azt lehetne mondani, hogy az élet, mely egy perczre elűzetett ajkairól, csak nagy fáradsággal birt ott ujra helyet foglalni. Gérard, ki az egész napot mellette tölté, észrevette, hogy Teréz oly nyugtalanságot mutat, a mi nem volt szokása. Gyakran fejét gondolkozva hajtá kezére, mintha lelke mélyén valami titokzatos zajt hallgatott volna. Oda tekintett be, mint maga mondá, s fejtegette ábrándjait, hogy azokban valami valót fedezzen fel.

Néha látok némi fényt, mondá egy este, de még nem teljes világosságot; majd a fény újra eltűnik s az árny visszatér.

Feleszmélése után az első napokban nem akart elválni Gérardtól. Mindig attól félt, hogy elhagyja őt s többé nem jő vissza. Ezer ígéretet s majdnem esalást kellett használni, ha rá akarták venni, hogy boesássa el kezét. Sokáig egész bebörtönözve tartotta s kérte, hogy ne utazózzék el. Lubner asszony jónak látta azon szobát elkészíteni Gérard számára, melyben egykor Rudolf lakott s mely annak halála óta nem volt nyitva.

— Virágokat teszek a virágtartókba s gyertyákat a gyertyatartókba, — mondá Teréznek, — a zöldszobában; ma este Gérard elfoglalhatja azt.

De nagy meglepetésére Teréz nem örült ennek, sőt elégedetlenség látszott, többé nem kívánta, hogy Gérard a házban maradjon. A zöld szoba említésére felleg vonult el homlokán s oly élénken mint soha, az emeletre futott s azon szobát kulcsra zárta. Biztos lévén, hogy engedelmét nélkül senki sem fog oda belépni, lement s kezét nyujtá Gérardnak.

— Isten önnel, holnapig!

Hangja semmit sem veszített esengéséből s tekintete szelidségéből, de többé nem tartóztatá őt. (Vége köv.)

Hivatalos közlemények.

Rimaszombati kir. tszék elnökétől.

Pályázati hirdetés!

112. sz. — A rimaszombati kir. törvényszéknél üresedésbe jött irnoki állomásra, mely után évi 500 frt fizetés és 100 frt lakpez jár, a nagyméltóságú m. k. igazságügy-miniszter f. évi 225./i. m. e. sz. a. engedélyénél fogva pályázat hirdetettik, felhivatnak a pályázni kívánók, hogy szabályszerűen felszerelt folyamodványukat az 1882-ik év február hó 24-éig ezen kir. törvényszék elnökségénél nyujtsák be, a későbbben érskendő folyamodványok figyelembe vételnei nem fognak.

Rimaszombat, 1882. jan. 28.

Marton Rudolf kir. tszéki elnök.

Szerkesztői üzenetek.

Társalgási egylet Rozsnyó. Kiadóhivatalunk a lapot pontosan expedálja, bizonyosan más vizit el a rozsnyói postáról.

—t —5. Meddig tart a szélesend?

F. A. Igéreteért fogadja köszönetünket.

R. L. Rimaszécs. — A titoktartásról kezeskedünk.

F. I. A jövő száma elvárjuk.

L. T. Bravissimo!

Gy. L. Mikor találkozhatnak olvasóink nevével?

Piaczi árak: Rimaszombat, 1882. február hó 11-én tartott hetivásár alkalmával a gabonanemek és kapásnövények következőleg jegyeztettek:

	hectoliterenkint métermázsánként	
Buza	9.15	8.75 . . . 11.00 10.50
Feles	7.05	6.65 . . . 8.50 8.—
Rozs	6.65	6.25 . . . 8.— 7.50
Árpa	5.65	5.40 . . . 7.— 6.50
Zab	2.90	2.80 . . . 7.00 6.50
Kukoricza	5.40	5.25
Bab	12.00	9.00
Kása	14.00	12.00
Burgonya	2.50	2.30
Széna, kötött	—	1.90
Takarmány szalma	—	0.55
Alom-szalma	—	0.35
Zsúp-szalma	—	1.10

Felelős szerkesztő s laptulajdonos: **Pető Porubszki Pál.**

HIRDETÉSEK.

Értesítés.

Van szerencsém a t. gazdaközönséget értesíteni, miszerint a legalkalmasabb aranka-tisztító gépen által rostált, igen jó minőségű

vörös virágu lóhermaggal

rendelkezem, Ára — serkei lakásomon — métermázsánként 60 forint o. é.

Kivánságra mustrával szivesen szolgál

Fáy Barnabás, földbirtokos.